

Tự truyện
Chủ đề: lính kể
Tác giả: Hoàng Thái Sơn

TIỂU ĐOÀN TRƯỞNG, TIỂU ĐOÀN 91 BIỆT CÁCH NHẢY DÙ (Cho một người nằm xuống)

Đại tá Trần Phương Quế – Tiểu đoàn trưởng Tiểu Đoàn 91 Biệt Cách Nhảy Dù – “*Rồi có một ngày, sẽ một ngày chinh chiến tàn...*” Đó là câu đầu bài ca “*Một Mai Giã Từ Vũ Khí*”. Tôi không nhớ tên tác giả nhưng âm điệu lời ca vẫn mãi xoáy nghiền da diết tâm trí tôi, một kẻ giã từ vũ khí lúc cuộc chiến gia tăng khốc liệt vào những năm 1973–1974... Trở về đời sống “phó thương dân Nam Kỳ” trong cái tâm trạng tàn phế ấy, những người thân tôi thường an ủi: “Thôi thế cũng yên một bề!” Tôi thì không tin như thế – cái “tưởng rằng đã yên”, thực ra chưa hẳn đã thật yên vì... mùi thuốc súng, khói lửa chiến chinh đang có khuynh hướng tiến dần về Sài Gòn.

Rồi chỉ 1 năm sau đó, “... sẽ một ngày chinh chiến tàn...” và chinh chiến đã tàn! đã tàn thật rồi!!! Tiếng súng không còn nữa trên các nẻo quê hương yêu dấu, mà thay vào đó, những tiếng thương đau hờn oán vang dội trên khắp dải đất quê hương.

Bởi chinh chiến tàn... để mở màn cho một địa ngục trần gian của thiên đường cộng sản: lao ngục tù đầy với vỏ bọc mỹ miều xảo trá là “tập trung cải tạo”, nhưng thực ra là bị cầm tù lao động khổ sai, người dân bị ép đi vùng kinh tế mới nơi rừng thiêng nước độc, bị cưỡng bức lao động bằng hình thức lao động tiên phong, thanh thiếu niên học sinh bị ép buộc tham gia các tổ chức tay sai, và đặc biệt khắp nơi nhan nhản những khẩu hiệu nhỏ nhắn, lồ bịch như “làm ngày không đủ, tranh thủ làm đêm, làm thêm giờ nghỉ!”

Những lớp người trước tôi, những lớp người cùng thời và những lớp người sau tôi, đã chôn vùi giấc mộng bình thường, một cuộc sống hài hòa thanh thản, vào những nơi tận cùng khốn khổ của cái gọi là đỉnh cao xã hội chủ nghĩa.

Thời gian vẫn lạnh lùng trôi và tôi vẫn cứ im lặng kéo dài cuộc sống qua các trại tù lao động khổ sai của bọn phi quyền Hà Nội từ miền nam ra Bắc rồi lại trở về miền Nam.

Trong thời gian lưu đầy đó, tôi gặp lại Đại tá Hồ Tiêu (cựu Tư lệnh LLDB), Đại tá Phan Văn Huân (Chỉ huy trưởng LĐ 81 BCND), Đại tá Trần Phương Quế (Trung đoàn trưởng Trung ĐOÀN 9/SĐ5BB, nguyên Tiểu đoàn trưởng TĐ 91 BCND/LLDB năm 1968–1970), cùng các bạn: Hiếu, Ân, Vân, Phan (bạn học thời trung học) và còn nhiều bạn khác nữa, v.v.

Trong hoàn cảnh lưu đầy ấy, những phút tâm tình bên nhau là những an ủi, những niềm vui nhen nhúm lên những hy vọng mà sống, dù rằng chúng tôi vẫn biết hy vọng đó chỉ là ảo vọng, một thứ ảo vọng phủ dụ, đánh lừa giác quan, nhưng không thể phủ nhận sự có mặt của nó được. Nói cách khác, chúng tôi mặc nhiên đón nhận nó để quên đi những nhục hình tù đầy.

Về chuyện lính tráng, tôi được nghe “Địch Thân 61” (61 là danh hiệu của Đại tá Trần Phương Quế, Trung đoàn trưởng TĐ9/SĐ5BB) kể về Thiếu tá Nguyễn Ích Đoan (Tiểu đoàn trưởng TĐ1/Trung đoàn 9) đã đánh một trận tuyệt vời... để đời! Đó là trận đánh trên đồi KHÔNG TÊN giữa Lai Khê và Bến Cát vào khoảng tháng 4 năm 1974. Căn cứ 81 của Địa Phương Quân ở gần Bến Cát, được coi như một tiền đồn quan trọng của Bến Cát, Lai Khê thuộc tỉnh Bình Dương.

Căn cứ 81 này bị bọn cộng phỉ tấn công. Quân Đoàn III đã cử Sư Đoàn 18 BB giải vây nhưng sau đó chỉ định Sư Đoàn 5 BB lãnh trách nhiệm giải tỏa khu vực Căn cứ 81 đó vì Sư Đoàn 5 Bộ Binh hiểu rõ về vùng này.

Trọng trách giải tỏa cả khu vực đã được giao cho Trung Đoàn 9/SĐ5BB vì Tướng Lê Nguyên Vỹ, Tư Lệnh SĐ5 BB, tin tưởng vào khả năng cũng như kinh nghiệm tác chiến của Trung tá Trần Phương Quế, Trung đoàn trưởng – Trung Đoàn 9/SĐ5 Bộ Binh.

Nhân đây, tôi xin một vài hàng sơ lược về Đại tá Trần Phương Quế. Ông nguyên là Tiểu đoàn trưởng, Tiểu Đoàn 91 Biệt Cách Nhảy Dù (BCND)/Lực Lượng Đặc Biệt (LLDB) (1968–1970). Đến cuối năm 1970, LLDB/VN giải tán nhưng giữ lại hai đơn vị là Tiểu Đoàn 81 BCND và Trung Tâm Huấn Luyện Hành Quân Delta, và sáp nhập (hai đơn vị đó) để thành lập Liên Đoàn 81 BCND. Trung tá Phan Văn Huân (nguyên Chỉ huy trưởng TTHL/HQ/Delta) làm Chỉ huy trưởng và Trung tá Trần Phương Quế làm Chỉ huy phó.

Sau đó Trung tá Trần Phương Quế chuyển qua Sư Đoàn 5 Bộ Binh giữ chức vụ Trung đoàn trưởng.

Trung Đoàn 9/SĐ5BB. Ngoài Trung tá Quế ra, còn 3 sĩ quan khác ở LĐ 81 BCND là Đại úy Nguyễn Ích Đoan, Trung úy Mã Thế Kiệt, và Trung úy Nguyễn Văn Tôi cũng chuyển sang SĐ5 BB.

Đại úy Nguyễn Ích Đoan sau thăng cấp thiếu tá giữ chức vụ Tiểu đoàn trưởng TĐ1/Trung đoàn 9 của Trung tá Quế. Còn Trung úy Kiệt và Tôi đều là Đại đội trưởng Trinh Sát của

Trung Đoàn và Sư Đoàn. Riêng Trung úy Kiệt sau đó đã tử trận (tôi không nhớ rõ thời gian).

Trở lại chuyện trận đánh tại Đồi KHÔNG TÊN của TĐ1 do Thiếu tá Đoàn làm Tiểu đoàn trưởng. Đây là 1 trận đánh tuyệt vời, độc đáo mà Thiếu tá Đoàn đã dùng chiến thuật “địa đạo”, nghĩa là đào giao thông hào (dưới đất) từ dưới chân đồi lên lưng chừng đồi rồi đào tách ra hai ngã để tấn công lên đỉnh đồi bọn phi quân đang chiếm đóng. Ngay từ khi nhảy vào trận địa, Thiếu tá Đoàn cũng nắm vững tình hình địch ở rải rác các vùng quanh chân đồi gần Căn cứ 81 Địa Phương Quân. Do đó, Thiếu tá Đoàn khi dùng chiến thuật đào giao thông hào (địa đạo) đã rất thận trọng trong mọi hành động dù thật nhỏ nhất, cũng như luôn luôn theo dõi, nghe ngóng để làm chủ được tình thế. Cho nên khi tấn công đã tiêu diệt bọn phi quân Bắc Việt xâm lược ngay trong đợt khai hỏa đầu tiên mà bọn địch không hề hay biết và trở tay kịp. Rồi những đợt tấn công kế tiếp theo đó, lũ phi quân Bắc Việt xâm lược đã bỏ xác tại trận hàng trăm tên cùng với hàng trăm vũ khí đủ loại bỏ lại ngay trên chiến trường. Chỉ một số nhỏ tàn quân địch kinh hồn bạt vía tháo chạy được vào rừng.

Trung tá Quế đích thân chỉ huy trận đánh đó. Ông hầu như túc trực 24/24 tại Phòng Hành Quân Tiên Phương để theo dõi và chỉ huy. Khi Thiếu tá Đoàn báo cáo khai lệnh tấn công, Trung tá Quế đã nghe tiếng súng nổ cùng với tiếng hô xung phong của TĐ1 (vang lên trong máy truyền tin). Trong phòng truyền tin, cả Bộ Chỉ Huy Tiên Phương của Trung tá Quế im lặng chờ đợi kết quả.

Khi những tiếng hò hét cùng với tiếng reo của binh sĩ Tiểu Đoàn 1 vừa vang dội trong máy truyền tin thì cả Bộ CH/TP của Trung tá Quế cũng vỗ tay reo hò như đang tham chiến vậy. Những đợt báo cáo hoàn toàn tiêu diệt địch của Thiếu tá Đoàn làm tất cả mọi người đang túc trực theo dõi trận đánh quên cả mệt mỏi vì mất ngủ.

Trung tá Quế sau đó được thăng cấp đại tá.

Với tôi, không phải vì là thuộc cấp của Trung tá Quế (từ 1968, tôi chuyển về TĐ91 BCND dưới quyền chỉ huy của ông), nhưng tôi cũng lấy làm hãnh diện về những lời đích thân (Trung tá Quế) tâm tình với tôi (năm 1983 khi còn ở Nam Hà), ông nói:

“... Dầu sao thì mình cũng hãnh diện về trận đánh Đồi Không Tên đó vì chúng tôi đều gốc Biệt Cách Dù mà”... Có điều đau buồn là Thiếu tá Đoàn đã bị bọn phi quân phi quyền Hà Nội tiêu nhân hèn hạ đày đoạ đến chết trong trại lao tù khổ sai Hoàng Liên Sơn. Tôi không nhớ năm nào vì không ở chung trại với Thiếu tá Đoàn.

Thật không ngờ, 3 Sĩ Quan Biệt Cách Nhảy Dù hào hùng ngày nào đã uất hờn bỏ xác lại ở vùng rừng núi Hoàng Liên Sơn, Yên Bái: Thiếu tá Đoàn, Đại úy Trường, và Đại úy Tiếu.

Bây giờ, tôi xin mượn những dòng này thay nén hương lòng thắp lên tưởng nhớ đến Thiếu tá Đoan, Đại úy Tiểu, Đại úy Trường... những SQ/QLVNCH can trường quả cảm đã bỏ xác trong các trại tù lao động khổ sai của bọn giặc cướp cộng sản Bắc Việt.

Rồi sau Tết 1984, tôi trở về từ trại tù cộng sản, từ cái “lồng nhỏ” chuyển sang cái “lồng lớn XHCN”, tôi chỉ thấy lạc lõng và mất mát. Mãi đến năm 1988 và 1989, có những đợt thả sĩ quan cấp tá và những thành phần “cứng đầu ác ôn”, tôi tìm đến thăm các cấp chỉ huy ngày trước như Đại tá Hồ Tiêu, Đại tá Huân, Đại tá Quế, Đại tá Đại...

Một cảm giác lâng lâng tìm về... một chút gì để nhớ để quên... khó mà diễn tả được. Tôi cũng tìm gặp bạn bè cũ và các hạ sĩ quan, binh sĩ thuộc cấp trước đây. Một niềm vui dù nho nhỏ, cũng thấy mình bớt đi chút ít bụi phiền và nhen nhúm lên một hy vọng mong manh sớm thoát khỏi “thiên đường cộng sản”...

Một lần, tôi đến thăm Đại tá Quế ở trong một ngõ hẻm đường Phan Đình Phùng, gần chợ Vườn Chuối. Đó là căn nhà của người thân của Đại tá Quế cho ở nhờ vì sau khi “địch thân” đi bọn phỉ quyền Hà Nội hèn hạ bắt đi tù lao động khổ sai tại Bắc Việt, một “biến cố” đã xảy ra và cả gia đình địch thân đã bị bọn phỉ quyền lấy cớ trục xuất khỏi căn nhà đang ở tại Cư Xá Sĩ Quan Lam Sơn, Gò Vấp, để bọn chúng chiếm đoạt.

Địch thân nhiều lần nói với tôi: “... chuyện đã qua hãy để cho qua... gia đình tôi không muốn khơi lại...”

Hoàng Thái Sơn

Nguồn: Internet eMail by tqh chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, October 14, 2025
Tkd, Khoá 10A—72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*